Folkets Tillid, at de udvalgte dem til at udføre et saa vigtigt Hverv, hverken vilde være valgberettigede eller valgbare til Laugthinget (Hør!). Jeg føler mig forvisset om, at saafremt man vedtager en saadan Census som den her foreslaaede, vil man absolut være nødt til at omgaae Loven, for at den kan blive nogenlunde taalelig, det vil sige ved pro forma Afhændelser og deslige; men det forekommer mig kun lidet hensigtsmæssigt at give en Lovbestemmelse, som ikke er fornuftig og er aldeles utaalelig, saafremt man ikke omgaaer den.

Naar jeg dernæst vender mig til Lovudkastets § 13, der omtaler de Forretninger, der skulle henhøre under Laugthinget, vil man, ved blot at sammenholde den med det af mig tidligere forelagte Udkast, see, at jeg ingenlunde kan være enig i de her foreslaaede Bestemmelser; jeg mener nemlig, at Laugthingets Virksomhed maa være af en større Udstrækning end her er foreslaaet. I denne Henseende skal jeg forøvrigt ikke opholde mig videre, jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at den ærede Minister selv erkjendte, at Skolevæsenet var Noget, der maatte henhøre til Laugthingets Hovedforretninger, og ikke destomindre har han dog ikke optaget det i de her nævnte Poster, der gaae ud paa, hvilke Forretninger Laugthinget skal have. Derimod blev jeg aldeles forbauset ved at see, at offentlige Veie, Broer og Landingssteder ere opførte som Noget, Laugthinget skulde have Indflydelse paa, thi det ærede Thing vil maaskee erindre, at den ærede Minister ved en tidligere Leilighed har sagt, at der slet ikke existerede nogen Veie, Broer eller Landingssteder paa Færøerne.

Jeg skal forøvrigt blot i Almindelighed bemærke med Hensyn til denne Paragraph, at Laugthingets administrative Forretninger næsten ville være aldeles betydningsløse, naar der ikke findes mindre Raad paa Færøerne, som kunne bestyre dem i de enkelte særlige Communer, thi da Laugthinget kun skal samles engang om Aaret, vil man naturligviis i ethvert Tilfælde gribe til den i § 14 Amtmanden indrømmede Enevoldsmagt. Til disse Bemærkninger skal jeg for Øieblikket indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler, som nu satte sig, begyndte med at klage over, at det Lovforslag, jeg har havt den Ære at forelægge Thinget, ikke stemmer med de Grundsætninger, han har. Jeg kjender ikke disse hans Grundsætninger, thi han har ikke nærmere omtalt dem; men min eneste Rettesnor i denne Sag har været, hvad jeg troede, at der efter de locale Forhold paa Færøerne kunde være passende at sætte i en saadan Anordning, og jeg maa sige, at det vilde have været mig aldeles umuligt at skrive denne Anordning i saa kort Tid, hvis jeg ikke siden den 13de August 1841 havde været betænkt paa og nøie havde overveiet, hvorledes der kunde indrettes et Communalvæsen paa Færøerne. Jeg troer ogsaa, at den ærede Taler tænker meget mere paa de Ideer, han kunde ønske gjennemførte, end paa, hvad der paa Færøerne kan og bør udføres; thi en stor Deel af hans Bemærkninger i Anledning af Lovforslaget vidne sandelig ikke om, at han har det fornødne Kjendskab til sit Fødeland. Han har sagt, at Embedsmændenes Magt nu skulde tilintetgjøres og overgaae til Folket; men jeg troer, at han har meget overdrevne Forestillinger om Embedsmyndigheden paa Færøerne. Embedsmændene paa disse Øer have, idetmindste hidtil, staaet i et overmaade godt Forhold til Øernes Beboere, og saalænge vi maae have Embedsmænd, maae vi ogsaa overlade dem nogen Myndighed; kan det indrettes saaledes, at Embedsmænd ganske kunne undværes, maa dette ligesaavel kunne skee andre Steder, som paa Færøerne; men, saalænge som Embedsstanden haves, maa den ogsaa have sine Forretninger og, som sagt, altsaa ogsaa den Myndighed, som udfordres, for at kunne udføre disse. Jeg troer derfor heller ikke, at jeg videre behøver at udtale mig med Hensyn til den Forkjærlighed, han har meent, at jeg skulde have viist for Amtmands-Værdigheden, i Særdeleshed paa Grund af, at jeg selv har havt den Ære at beklæde denne Post, og naar han har omtalt den hermed forbundne „Herlighed og Glands", saa vil jeg dog ogsaa bede ham at huske paa, at med denne Herlighed og Glands følge ogsaa mange Bekymringer og megen Sorg og et stort Ansvar, naar man vil opfylde sin Pligt. Den ærede Taler har meent, at det var urigtigt, at jeg har foreslaaet, at Amtmanden og